

Om jag visste del 12

Jag klev upp ur vattnet och sedan satte jag mig på mossan. Jag skakade av sköld. Jag tittade på honom.

- Fryser du inte? Frågade jag.

- Nej, inte precis, svarade han. Jag kan torka din kläder.

Efter ett tag såg jag hur ånga steg från hans kläder. Jag gapade. Han tog tag i min ganska förstora vita tröja, mitt under linne och samma med jeansen som var trekvarts jeans. Han tittade bort och rodnade. Jag kom en ide.

- Vart ska du? Undrade oroligt.

- Jag går till ängen, sa jag. Jag kan värma mig själv där.

- Men dina kläder är snart klara, sa han.

Jag hade inte tittat på honom, utan hade underhållit mig med en nyckelpiga som jag hade hittat på marken. Jag tittade på honom. Sedan började jag skratta. Jag ramlade omkull och höll mig för magen. Han hade på sig mina bundna runt midjan, tröjan var för lite för honom så att det såg ut som en magtröja på honom och linnet! Det såg nästan ut som en bikiniöverdel på honom.

- Vad är det? Frågade han oroligt, när jag hade skrattat i tjugo minuter.

- Men det är bara hur du ser ut i mina kläder! Sköt jag.

Han tog av sig mina kläder och gav mig dem och sedan klädde han på sig sina egna kläder. När jag hade skrattat klart tog jag på mig mina kläder. Det kändes som om de var styrkta. Den nästan brände på huden, men det var på gränsen. Jag blev snart varmt. Jag hade snubblat över en sten och sedan hade jag åkt iväg med strömmen en ganska bra bit. Inte konstigt att jag hade fått kramp, tänkte jag. Jag hade ingen mobil, den hade åkt i vattnet och vi skulle nog inte hitta igen den. Exander hade inte heller någon mobil. Jag tittade upp på honom. Han var verkligen snäll. Vi var på väg mot en lite by som vi kanske kunde fixa oss en telefon. Vi satte gick upp för ett berg och sedan satte vi oss på toppen för att kolla vart närmaste by låg. En i nordost, en liten bensinmack mitt ute i ingenstans, det fanns en restaurang där och ett hotell där också. Jag sprang ner med Exander för berget. Jag kände mig hungrig, så att jag sprang iväg för att jaga. När jag kom tillbaka hade han försvunnit. Jag tittade överallt. Efter en timmes ropade och sökande hittade jag honom en blod pöl.

- Exander! Skrek jag. Vad har hänt?!

- De, viskade han. De vill ha dig tillbaka. Du måste fly!

- Men jag kan ju inte fly utan dig! Sa jag förtvivlat.

Jag lyfte honom och sedan sprang jag iväg till bensinmacken med restaurangen och hotellet. Blodet droppade allt med ju längre jag bar honom. Jag lade ner honom och sedan sprang iväg för att hämta vitmossa. När jag kom tillbaka var han alldeles blek i ansiktet. Jag satte vitmossan i såret och sedan rev jag loss av bit av min förstora tröja. Jag lindade den runt honom och sedan lyste jag upp honom och sedan sprang jag vidare. Det var bara macken som var öppen.

- Snälla hjälp mig! Sa jag när jag kom in genom dörrarna.

Alla tittade på mig, sedan såg jag på deras blickar att det var De.

- Spring, viskade Exander.

- Jag lämnar dig här, sedan så kommer jag tillbaka och hämtar dig, viskade jag i hans öra.

- Bara du räddar dig själv! Väste han.

Jag släppte honom, trots att det inte var så smart. Ingen hann reagera på min reaktion. Jag sprang allt vad jag

hade. Jag trängde mig igenom en grotta. Hoppas att dem inte kommer igenom, tänkte jag och bad. Jag hoppade ner i en källa som fanns där inne. Jag tog ett djup andetag och sedan hoppade jag i. Jag simmade allt längre och längre ner. Till slut kände jag botten. Jag hade slut på luft. Vad skulle jag göra? Jag kände mig omkring i den lilla källan och sedan kände jag en hand ta tag om min vrist och dra mig bakåt. Jag skrek, men skriket vart bara till bubblor. Sedan så blev mitt skrik verkligt. Det var kallt och mörkt

- Schh! Väste någon. Du kan inte skrika!

- Vad vill ni? Pep jag skrämt.

- Vi vill dig inget illa, sa någon.

- Men ni har ju fångat mig, sa jag. Ni kan ju döda mig nu! Döda mig då!

- Vi vill dig inget illa! Väste personen.

- Vilka är vi?

De kunde inte säga. Jag satte ihopkrupen och frös. Jag kom plötsligt på att Exander var vid bensinmacken. Men jag kunde ju inte springa tillbaka och hämta honom, för då skulle De komma och ta mig. Jag väntade kanske i fyrtiofem minuter innan jag våga prata igen.

- Kan jag gå nu? Undrade jag.

Inget svar.

- Hallå? Sa jag lite högre.

Jag vågade tillslut att krypa och känna mig fram. Jag hade hittat tre hål i som kallade grotta. Den som jag hade suttit framför kröp jag in i. Jag såg ett litet ljust längst fram. Jag kröp lite snabbare. Det var en buska framför. Flyttade försiktigt busken så att jag kunde krypa fram. Det var ett litet hus. Jag kröp fram när jag hade kommit fram till framsidan så såg jag att det var bensinmacken. Jag tittade igenom fönstret och såg att Exander hade fått bandage runt såret och han satt på en stol och pratade med han som ägde macken. Jag gick in. De tittade på mig.

- Jennie! Ropade Exander.

- Är det där den där Jenniefer? Frågade killen som ägde butiken.

- Ja, det är det, svarade Exander.

- Vad händer? Frågade jag förvirrat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mirrbo med Poeter.se id #28864 innehar upphovsrätten